

רפוי דותתו היד

ל ז ב ר ו

ליום השלישי

רַפִּי דָוְתָנוֹ הַיּוֹד

**כֶּד טְבַת
תְּשֵׁלֶב**

**יְד נִיסְן
תְּשִׁיבָה**

יְצָרָה

הם באים מן ההרים, מן השפלה, מן המדבר
הם באים - שמות, פנים עיניים - ומתייצבים אל-המסדר
הם באים בצעד גברני, חזקים וזרופים
הם יוצאים מtower המטוסים המרостиים ומן התנקים השרופים
הם קמים מאחרוי הסלעים, מעבר לדיננות ומתוך תלות הקسر
גביריהם כאריות, עדים כנמרים וקלים כנסר
והם עזירים אחד בין שני שורות של מלאכים
המוציאים אותם סוכריות ועונדיים על צורם פרחים
ואני מביט בהם והם כולם שמחים
אליה האחים שלי אלה האחים

ורם פוגשים זה את זה, עיניים שחורות וכחולות וחומות
והם מזכירים זה לזו שמות וכלי-נחש ומקומות
ומזוגים זה לזו ספל קפה ותה
ומתפרצים פתאום יחד בקריאות: כיפק היי!
והם פוגשים בקהל הרב רעים וידידים
והמפקדים טופחים על שכם הטוראים וטוראים לוחצים יד למפקדים
והם פורצים בשירה נמוחאים כפifs
ומקשיבים להם בהתקפות כל יושבי השמיים
והפגישה נשבת يوم ולילה يوم ולילה
כ' חבורה שכזאת לא הייתה פוד למעלה
ואז פתאום שומעים כי הם קולות מוכרים וברושים
והם מביטים הביתה אל אבא ואמא,
ופניהם דוממות והם עומדים נבוכים
ואז מישחו מהר לוחש: סליה, אבל היינו מוכרים
נצחנו בקרבות וב丈 אנו אחים
אליה האחים שלי, אלה האחים

וככה הם עומדים והאור על פניהם
ורק אלוקים לבדו עוזר ביניהם
וכشدמעות בעיניו הוא מנשך את פצעיהם
והוא אומר בקול רוטט למלכים הלבנים:
אליה הבנים שלי, אלה הבנים!

דברים שנאמרו במלאות שבעה למוֹתוֹ

דוקא הוא! דוקא הטוב שבחברורה! קומתו התמירה, פניו החיכניות, עיניו המאירות, בת האחוק המפרשת השובבנית, ועם זה בישנות קמעה מצטירת לנגב העיניים, וחלב מסרב להאמין אתה נזכר בטוב הלב השופע, בחיוניות הזורמת, באהבה הקורנת - ו מה איננו חוטף, איננו מבין.

ועל פרחן אתה נתפס להרהורים, ומחשובת מלאות את ישוחר, ואתה נזכר בדמיות נספנות: דב לבס... מאיר רוטשילד, עזרא אשר... יעקב פרידמן (קיבה) ועתה - רפי דותן. ואינך יכול שלא לראות עין בעין את סדרי ההנחתה האלוקית - הטוביים ביותר, האצילים ביותר ברוחם, אותם אנשים שתמיד ראת בהם סמל של אהבת ישראל, של מדות אציליות, של מסירות נפש, דוקא הם על מזבח הגואלה.

ואתה מרגייש צורך להבין את פשר מחזה גורא הוד זה המתגלת לעיניך. לא ח"ו מתוך טרוניה, לא ח"ו מתוך תחיה על הראשונות, "טוב ה" לכל וرحמיו על כל מעשו", כי עמר מקור חיים ובאורך נרא אורי; ודוקא מתוך הבשוחן כי "חולילה לא-ל מרשות ושדי מעול כי פעל אדם ישלם לו וכארוח איש ימצאנו" מתוך אמרנה זו נגשים אנו למלאי הצו האלוקי, הדריכה התורית בפרשת האזינו "זכור ימות עולם בינו سنות דור ודור" אנו יוצאים להתבונן בשנות דור, לנסת להפges ולו גם מעט שמעט כמדת יכולתנו האנושית עם הראייה היותר פגימית של הבנת "מה פעל אל"; להכיר את סדר ה"פוליסיקה האלוקית" של קורא הדורות מראש בהנחיינו את עולמו, להכיר קצת את סדרי גאותן של ישראל העולה קמעה קמעה.

על יסוד התשוקה הפנימית המלהטה בלב של "צמאה נפשי לאלקים לא-ל חי, מתי אבו ואראה פני אלוקים" רוצאים אנו להכיר את דודנו המשגיח מן החלונות ומציג מן החרכים. דרך נפלאות ה"עמנו כמהלך תחיתנו, גאותנו, בסדרי הקמת המדינה, קבוץ גלוויות, בשחרור כתלנו מחמדנו - שומעים אנו את "קול דודי דופק, פתחי לי רעיתי יונת". תמתו שראשי נמלא של קוואצובי רסיסי ליליה". אלףים שנה סבלנו תוצאות תושבת אבותינו: "פשתתי את כתנתاي אייכחה אלבנה רחצתי את רגלי אייכחה אנטנס". ועתה: "דודי שלח ידו מן המור ומעי המו עליו". ואנו רוצים לחשוף את אורות הגואלה, להבין את סדרי הנחתת הגואלה כדי שנוכל לקום לפתח את הדלת לדודנו "ויבא מלך הכבוד". אמנם "הנסתרות לה" אלוקינו" ורק "הנגולות לנו ולבניינו" אולם ברוך ה", שומר הבשורת לישראל, זוכים אנו לתחילת התגלות "כי עין בעין יראו בשוב ה" את שיבת ציון". וע"כ, מצווים אנו לפקוח עיניינו שלמטה כלפי עין שלמעלה כדי להבין את הרמזים האלוקיים הנשלחים אלינו דרך ההנחתה האלוקית אותן במהלך חיינו.

מתוך גישה זו רוצים אנו לנסת להבין, כמידת יכולתנו את התכו הפניימי הצעוז בעקבידה הנשבגה זו של טובי בניינו.

פורחותם אנו את "אורות" של מרכז הרב זצ"ל ונפגשים אנו במשפט כזה: "כשיש מלחמה גדולה בעולם מתעורר כח משיח". ועוד משפט, "לפי ערכיה של גודל המלחמה בנסיבות וaicותה ככח תגדל הצפיה לרבלי משיח שבה". ואנו מנסים להבין: מלחמה - משיח. מה הקשור בין שני אלו, לכואורה שני הפקים. הראשון כלו חושך והשני כלו אור, הראשון הוא סמל לכל הזרענות הנוראיות ביותר; אכזריות, שפיכות דמים... והשני שיא מאוייננו - השאיפה לשלוום ואהבה, אהוה ורעות, בו טמון האידיאל של "וכתחו חרבויותיהם לאתים וחניתותיהם למזרות". הראשון, לכואורה, הוא סמל לשפלות האדם, התגלות החיה שבו. והשני: "הנה ימים באים, נאים ה", והשלחת רעב הארץ, לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשם את דברי ה". עד הגיעו עת בו "אשפך רוחך על כל בשר ונבאו בנים ובנותיהם". וא"כ, מה פרוש, כיצד מתעורר כח משיח דוקא בעת מלחמה?

והנה בהתקווננו שנות דור ודור אנו רואים כיצד אין זו מקרים. אברהם, יסוד הופעת המגמה האלוקית בעולם, שבשבילו נברא העולם "אללה חולדות שמים וארץ בהבראם" - "bahbraam" אותן "באברהם" (בראשית רבא), התגלתה דוקא מתוך החשכות האליליות הנוראה של א-or כבדים, בירת הצדדים עלייה נאמר במקצת סוכה, שהקב"ה מתרחט עליהם שבראים.

ישראל, עם ה", זרע קדש, ממלכת כהנים וגווי קדוש הופכים לעם ע"י הבחרה האלוקית "אשר בחר בנו מכל העמים וננתן לנו את תורתו" דוקא מתוך יציאה ממצרים שעריו טומאה של חסר מצרים, העם אשר "בשר חמורים בשדם" (יחזקאל כ"ג), מתוך שיא טומאת החמר מתגללה שיא טהרתו הקדש.

משה רבו אף הוא מתגדל בבית פרעה.

התגליות י"ג מדות הרחמים העומדות לנו מני איז בכל משובותינו. היה דוקא מתוך החטא הנוראי של עגל הזהב, יסוד כל החטאים בישראל.

כל תהליך צמיחתו של משיח בן דוד הייתה דרך סבוכים ומחשיים; לוט וبنנותיו ובעקבות זה רות המואביה, יהודה ותמר ודוד ובת שבע.

אם נתבונן בסדרי ההנenga האלוקית בדורות האחים: מתוך סלחמת העולם ה- I הופיעה תנופה אדירה בכל המפעלים הציוני ותהליך שיבתנו "הביתה". מתוך השואה הנוראה והאימוניות באה הקמת המדינה באותו יום גדול ונפלא ה', בחודש אדר - חדש הגבורה ותקומת ישראל. ולבסוף, מתוך המשבר הרעיון - הירידה מהארץ, והמשבר המוראלי בתחילת שנת תשכ"ז ועד רגעיו החולשה והעצבנות בתחלת חודש אדר הופיע הרגע הנשגב של כ"ח באדר בו שוחרר מקום בית מקדשנו, ונפתחו כל הלבבות לקלוס את שפע ההארה הנשמתית שזכה לנו לה מקור "הבורר בעמו ישראל באהבה".

ובע Zus, כבר מבריאת העולם אנו רואים כיצד מתוך החשך התהומי של "וְחַשֵּׁךְ עַל פָנֵי תְהוֹם" מתפוצצת בעולם הקדוש האלוקית "יְהִי אֹור" - ויהי אור. וחז"ל, מגלי הברכה האלוקית של "וְחַי עַולְם נֶטֶן בְּתוֹכָנוּ" זו תורה שבע"פ, מלמדים אותנו כי "סֻוף מְשַׁה בְמַחְשָׁבָה תְּחִלָּה", וברגע ראשוני זה מקופלים כבר כל סדרי ההנאה האלוקית לדורות, בכלל הוופעת החיים כליה לקראת אורו של משיח.

וכך איתא בבראשית ר' (פרק ב'): ר' שמעון בן לקיש פחר וקרא בגלויות: "וְהָרֶץ הִתְהַווֹ", "תְהוֹם" זו גלותavel, שנאמר (ירמיהו ד') "רָאָיתִי אֶת הָרֶץ וְהַנֶּה תְהוֹם". "וְבָהּוּ" זו גלות מדין שנאמר (אסתר ו') "וַיַּבְחִילוּ לְהַבְיאָ אֶת הַמָּן", "וְחַשֵּׁךְ" זו גלות יונן, שהחשיכה את עיניהם של ישראל בגזרותיהם. "עַל פָנֵי תְהוֹם" זו גלות מלוכה הרשעה (אדום) שאין לה חקר כמו התהום (עמוקה מאד עד שאין רואים סופה), אף גלות זו - והכוונה לגלות האחרונה, גלות אלפיים שנה, ארוכה מאד עד שאין רואים סופה). "וְרוֹחַ אֱלֹקִים מִרְחָפָת" זו רוחו של משיח, שנאמר: "וְגַنְחָה עַלְיוֹן רֹוח הַ". באיזו זכות ממשמת וראת הרוח המרחפת על פני המים? בזכות התשובה שנמשלה כתים שנאמר (אי"ב) "שְׁפָכִי כמים לבך". ע"ב.

עתה אנו מבינים יותר כי אכן אין זה מקרים ח"ו, אלא כך הם סדרי ההנאה האלוקית; שהאור מופיע מתוך החשך.

הרבה יש לומר בהבנת המהלך האלוקי הזה, שכן הבנתו חשובה כדי לרדת לשורשן של תופעות רבות במציאות חיינו. בלי ספק, כל העצמה האידиוטית של רוסיה הסובייטית המכונה להחשיך את אור האמונה בעולם, כל העצמה האידиוטית של אמריקה, ארצ אחות הממון, הארץ אהבת התענוגות הבשריים החטריים, שייכת למהלך אלוקי זה; התעבות החשך החמרי לקראת הזרמת אורו של משיח (שבאולה אחרונה כעין גאותה ראשוונה; גם שם, ככל שתתקרבו יותר לבאולה בן מרדיו יותר את חייהם והוגברו הגזירות. כך הוא סדר הגאולה, להתרבר ע"י קרייתו הגדולה של נדול הנביאים "למה הרעות לעם הזה". עיין בא"ע ורמב"ן בסוף פרשת שמota ה, כ"ב). כל תהליכי ההפירה וחסר האמונה שאנו עדים להם, ומיציאותם של יהודים שאינם מאמינים, אינה אלא הינה לקראת הוופעת התשובה הגדולה, זו התשובה שהמדרש רואה אותה כגורם להופעת אורו של משיח, אור האמונה האלוקית הבהירה, בכל שיא רוממותה של "צדיק באמונתו יחייה".

אין ביכולתו להḄריך, במסגרת זו, את כל האוצרות הבנוזים במהלך האלוקי הזה של הוופעת האור מתוך החשך, אך ננסה להoir לפחות בחינה אחת בדבר.

"אחת דבר אלוקים שתים זו שמענו". בהתגלות מזיאות חיינו בעולם אנו מבחינים בשני יסודות: שמים וארץ, נשמה וגוף, רוח וחמר. דהיינו, הצד הרוחני, הקדושתי, הפנימי, הצד האידאלי – המגמה האלוקית המוסרית אשר לעולם והצד החמרי, הגוףני, החיזוני של המזיאות. בשרש ההויה: אחת דבר אלוקים, בתכלית הנשבה גם החמר אינו אלא שותף למלאי המגמה האלוקית של ההויה, בתור כלי שרת בידי הרוח, בתור עבד ושפה לאגדות המוסריות במציאות. אין נבואה שורה אלא על חכם גבור ועשיר. וגבור ועשיר נתפסים גם כפושט, נבואה השיכת לנצחシア השלמות וascalolo adam בכל האדם בascalolo כולן כוחותיו הגופניים. בתכלית הנשבה של תחיית המתים גם החומר יהיה קשור לנצח משום שום הוא לא יעמוד אלא לשרת את הקודש "ו' קדש לעולם קיים".

לכן, צדיקים אין דמה ותולעה שלטת בהם כי גופם הוא כלי קודש ובאחרית הימים גם "על מצלות הסום יהיה כתוב קודש לה" (זכריה). אולם במציאותנו, "שתיים זו שמענו". החמר בתתגלותו העכשווית הוא עדין מסית ומדיח את האדם מדרך הקודש, היכזר, הס"א, יצרו הגוף ותאות החמר מנסים להטוט את האדם ממטרת חיינו האמיתית שהיא גלויה טבעה האמיתית של נਸמו האלוקית.

ומהו סוד כוחו של החמר, וחרוי "הנשמה היא תמיד מתפללת", והמצב של "צמאה נפשי לא-ל חי", תמיד קים בחבויוני הלב; "הרבקות בה" היא התשוקה היוטר טבעית לאדם, וא"כ, כיצד יכול העבד לקום על אדוניו ולשעבד אותו בcabali תעבוגות הבשריים ולכלוא בסוגר את נסמו הכבירה השואפת להתרחק החוצה ולהביא לעולם שפע של אור וטוב שפע של חיים מלאי אשר וגבורה אהבה ונעימות!

נדמה לי שכוחו היחידי של החמר טמון בעובדה שהוא גלווי, הוא חיזוני, הוא נראה מאד ממש ומאיד מוחשי למראות שבאמת אין לו כל מציאות ברגע שהוא מתנקט ממקור חייו – הרוח. ולעומתו הקולות האלוקיים הם פנימיים, נסתרים, לא ברוח ה' לא בך ה' ולא באש ה' כי אם בקול דממה דקה. ובזה נוצע כוחו של החומר. ב" ממשיתו" המדומה הוא משך ומפתח. מῆשה להוכיח לאדם שככל מציאות החיים אינה אלא חומר, וא"כ לא נברא האדם אלא להעתenga תעבוגות חמריים, "אכל ושתה כי מהר נמות" וככד. ומכאן הנוסח המקובל: "רווחניות, אידאלים זה רק עניין לפילוסופים – אנו רוצאים לחיות". וככיבוד חשובים שלחיות פירשו להשתעבד לחמר.

אכן, הקרייה האלוקית "אנכי ה' אלוקיך" איננה נסmeta לאין ערלה. הפסוק "וכל העם רואים את הקולות" מלמדנו כי אין זו שמיעה רבילה באזנים בשירות כי יש מה יכולת של הקשبة פנימית. זה לעומת זה עשה אלוקים ראייה ושמיעה בעולם החושים לעומת חזיוון וקשר בעולם הרוח". רק בעדרתו של החזיוון – הראייה הפנימית, אפשר לדעת מהי המגמה הפנימית האלוקית המוסרית אשר לחיזונו. רק ע"י יכולת ההקשبة הפנימית

ל"קול ה" בכח קול ה" בהדר" יוכולים אנו לעמוך על סוד מגמת חיינו. אמרת, התורה מגלת לנו פירושם של קורות אלו, בכלל כלו איןנו יכול להתרומם למדרגתו של אברהם אבינו שחזה בברירה את מלך הבירה, שנעשה לו שתי כלויותיו כבני רבניים ולמדוחו את כל התורה כליה. האזכור זוקק להדרכה אלוקית מפורשת. ואשנהו מה טוב חלכנו ומה נעים גורלנו שזכינו להדרכה אלוקית זו. ובכל זאת מאז חטא העצל ועד היום הומה גועש רועש וסואן העולם החמרי ומנסח להשכיח מהאדם את נשמתו, את הקולות הפנימיים החרישיים שמתחננים "כאייל תערוג על אפיקי מים כן נפשי תערוג אליך אלוקים".

אולם לא עד תמשל השפה ההזוויה באדוניה. בחיבורנו הנושא מתפקידים כוחות מתחדשים ה"הכרח" עשה את דברו, וכל מצב לא טبعי מוכרכ להתפוצץ בתהליך של חזקה למצבו הטבעי, וע"כ ככל שהחsrc יגבר, ככל שלחץ החמר יתעצם בכך יתעוררנו בפניכם כוחות של גבורה קדש הרוצים לסלול להם נתיבות ולהתגלוות בפעם החיה - "והיה כאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ". וכך ילק וימשך התהליך ההפוך. ככל שיתרבה החשך בין תורגם יותר וייתר חסר עריכותו, חסר חשיבותו, אף הטעם שהוא נתן לחיים (כמו שאנו רואים בעינינו בצד מדיניותם בהם השפע החמרי ועמו תאوت החמר מתגברים, האדם יותר וייתר אינו מוצא טעם בחיים עד כדי מחלות נפש והتابודיות, מכח ההולכת וגדולה בסקנדינביה ובאמריקה). ובד בבד נאגרים כוחות נשתיים רענניים המתעצמים יותר וייתר לקראת ההתפרצויות המחוות של הקרייה האלוקית בעולם "אנכי ה" אלוקיך", עד ההופעה של "והיה ביום ההוא יהיה השם אחד ושם אחד" (וכפי שאכן רואים בתור תהליך מקביל לתהליך הקודם שהזכירנו את התהליך של חפש הדרך לאלוקים בכל העולם ובפרט אצלנו לב שבאותה).

נעיין עוד בדברי המהרא"ל מפראג בגבירותו ה" (פי"ח) "כי מצד שההעדר דבוק במלכות אדום (הגזרות העולם הגובי היום) מקבל העולם מלכות מלך המשיח כאלו הם דבוקים זה בזה (דהיינו, מתוך שמהר שאין ערך ואין סעם במצוות אדום באים להפץ משמעות יותר פנימית והיא המתגלית במלכות המשיח). ולזה השם היה ידו של יעקב אוחצת בעקב עשו... וזה כי מלכות ישראל הקדשה שיש לה מדרכה אלוקית פנימית היא צומחת מתוך מלכות בלתי קדושה - שכן ראוי למלכות שיש לה מעלה אלוקית מעלה פנימית... וכן חפצך שהפרי כאשר הוא בלתי נשלם הוא בתוך הקליפה עד שהפרי גדול ועומד על שלמותו. ואז, אשר הפרי גדול נפסדה הקליפה מכח גדול הפרי. שכל דבר שיש לו מדרכה פנימית הוא יוציא מתוך דבר שהוא חיון לו, ולכך היה גדול משה רבינו עליו השלום בבית פרעה להיות יוצאת המדרגה הקדושה האלוקית שהיא ממשה מתוך דבר חמר: והוא מסיס: "והבן דבר זה כי הוא עמוק מאד... והנה הארכנו בזה מאד כי הוא דבר גדול מאד.

והנה נוכל עתה להבין יותר את דבריו. מREN הרב זצ"ל ב"אורות" "בשים מלחמה גדולה בעולם מתעורר כה משיח. עת הזמיר הביע, זמיר ערייצים. הרשעים נכהדים מן העולם והעולם מתבשם וקול התעורר נשמע בארץנו. המלחמה מבשרת את תחילת התמוטטות עולם החמר במאבו המנותק מן האידיאל האלוקי המוסרי, כדי שתשוב ותתגללה האורה האלוקית בעולם לבניין מחדש של עולם מלא שפע ברכה ונעימות חיים".

לאחר פרעות תרפ"ט כותב הרב זצ"ל: "כל מי שעוקב אחר סדרי היישוב מראשית צעדיו עד עכשו יכול הוא לראות בחוש שמכל ירידת שבילנו נצחה אה"כ עליה וחתפתחות יותר גדולה, וצדד של דליגה לטובה יצא מכל משבר. במקביל היישוב ישנן על זה דוגמאות רבות. ומה יש לדבר על דבר הירידה הגדולה והמסבר הגדול של תקופת המלחמה (הכונה למלחמת העולים ה- I) והארבה שנוצרה עמה, אשר כל לב מרוד לשקיעת יושבנו ונפילתו המוחלטה. והנה דאיינו עין בעין שמתוך המחשיים יצא לנו אוד גדול. והישוב המזומצם רחבו גבוליו וא"י באה למדרגת הירושובית שהיא עומדת בה היום. הרי דאיינו במידה עצירה את הגואל שנתקשה וחוזר ונגלה אליו (הרמז פה למדרש שיר השירים הרבה ב, כב: "דומה דודי לצבי") – מה צבי זה נראה ונכשה וחוזר ונגלה כך גואל ראשון נראה ונכשה וחוזר ונגלה (פרעה הרע לעם לאחר בית משה ואלייו, וחוזר משה למدين ששה חדשים ועוד אחד "למה הרעות" ועוד באה הגאולה, עיין רמב"ן שמות, כ"ב בנ"ל) ובהמשך המדרש – כך גואל אחרון נגלה להם ונכשה מהם וכו'. וכל מי שהוא מאמין לו והולך אחריו ומתיין, הוא חי. וכל שאין מאמין לו והולך לאומות העולם, לבסוף הם הורגים אותו... ולבסוף הוא נגלה לכם וכיו"ב. דהיינו אוטו יסוד שהבאנו לעיל; לפניו התגלות הסופית של הגאולה יגבר שוב החשך וזה יתברר מיהם המאמינים בסדרי ההשגבת האלוקית ומיהם שאינם מאמינים").

ומזה עליינו ללימוד ולקחת לך טוב שלא להיות שפליים ברוחנו. גם מחרדתה של הנפילה הנוראה אשר נפל יושבנו כתע ע"י הרשעים הרוצחים הטמאים אשר הרגו בזדון חסידי עליון, גדולי התורה והיראה בירושלים, חברון וכו'. הכספי הזה אשר נכסה הגואל ההולך לפניינו ברוח ה' מצערני ישוב הארץ ושיבת בנימם לגבולם אمنם נורא וアイום הוא... אבל ברור הדבר שלפי הערך של הכספי הזה גדול יהיה האור אשר יגלה בצתת חלק של תוכנת הגאולה המונחת תחת ערים החשך הגדל הזה לחיותות מותך מסרו".

מתקרבים אנו להבנה כי נפילתו של יקירנו רפי, כנפילתו קודמו, אינה מקרית ח"ו, איינו דבר מנותק ממהלך ההנאה האלוקית, זהו חלק אורגני מהתגלות דודנו אליו, דומה דודי לצבי, זהה התכסות הגואל לקרה התגלות המחודשת באור גדול יותר.

נכש להבין מהו האור שצריך להתגלות אליוינו כתוכאה מחשך הכאב שהורידה עליינו פרידה זו. אינני מתיר לחשוף את כל האוצרות העתידים להגנות, "הנסתרות לה" אלוקינו", אבל לפחות "הנגולות" רוצה אני לכתוב.

לשם כך נחבוגן בהמשך הפסקה שהבאו מ"אורות": "היחידים הנפשיים بلا משפט, שבתווך המהפהכה של סוף המלחמה, יש בה ממדת מיתה צדיקים המכפרת, עולמים הם למעלה בשורש החיהים, ועצמות חייהם מביא ערך כללני לטובה ולברכה אל כל בנין העולם ברוח חדש, ורבלי משיח מתגלים ביותר".

"מיתת צדיקים מכפרת". – מיهو הצדיק? האדם יראה לעיניים. לא תמיד האדם יודע לברר את החשבון המדויק. ובדברי הגם י" – בבא בתרא י" : "כפי הוא דיוסף בריה דר" יהושע חלש ואיתנגייד, כי הדר אמר ליה אבורה: מי חזי – אל: עולם הפוך ראייתי עליונותם למטה ותחתוניהם למעלה (רש"י: ראייתי עניינים שהם בזינינו שפליים שם ראייתי חשובים) ועוד הוסיף ושמעתוי שהיה אומרים: הרוגי מלכות אין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתן. וمبرרתת הגמרא: מאן שנחן אילימא ר"ע וחבריו – משום הרוגי מלכות ותו לא? פשיטה דהא איך מעשים טוביים בלאו הבי נמי (זהינו ר"ע עקיבא וחבריו זכו למלאות בזכות מעשיהם בחיהים ולאו דוקא רק משום שהיו הרוגי מלכות) אלא הרוגי לוד. וምפרש רש"י על יסוד הגם" בתענית כי בימי טורנוזרופוס הרשע נמצאה בת מלך הרוגה וחדרו ישראל עליה. ונגזרה בזירה על ישראל להשמידם, ועמדו שני אחיהם לוליגינוס ופפומ מלוד, ואמרו: מה לכם על ישראל, אנו הרגנו וננתפסו הם למלך ונצלו ישראל.

מסירות נפש למען כלל ישראל, מיתה על קידוש שם שמיים (והדברים הם היינו הר שכנ "אתם עדי ואני אל" אם אתם עדי אני אל, ישראל הם המגולים קדושת שם שמיים בעולם. קב"ה ואורייתא וישראל חד הם. א"כ מסירות נפש למען ישראל היא קדוש שם ה" בעולם) זהה מדרגה עלינונה שאין שום בריה יכולה לעמוד במחיצתן, זהה גלויה השבואה האלוקית הנצחית החתומה במחות חיינו מיסודה עקדת יצחק לאורך כל דורות ישראל "השבועת אתך בנות ירושלים באבאות או באילות השדה" – ששופכין דמן על קדושת שמי בדם האכבי ודם האיל, ההד" "כפי עלייך הרגנו כל היום".

בשעה שהוציאו את ר"ע להריגת זמן ק"ש היה. והיו סורקין בשרו במסירות של ברזל והיה מתקון לקבל עליו עול מלכות שמיים באהבה. אמרו לו תלמידיו: "רבנו, עד כאן? אמר להם: כל ימי היותי מצטער על פסק זה: ובכל נפשך – ואפיקלו נוטל את נשמהך, אמרתך, מתי יברוא לידי ואקימבו, ועכשו שבא לידי לא אקימנו? היה מאיר ב"אחד" עד שיצאה נשמהך ב"אחד"".

על הארץ" הקדוש מספרים שהיה כל ימי מתפלל שיפטר מן העולם בימות של קדושים".

והנה דור שצדיקים קדושים וטהורים כה השtopicו לו וחפכו בו, זכית אתה, רפי, וזכה חבריך השווים עמר במחיצך - מהיצה שאין שום בריה נבנשת לשם בלבד אוטם שזכו לעלות ולהתעלות במסירות נפש למען קב"ה אורה וישראל.

ועלינו להבין אין זה מקריות, בדברי הטפושים השטחים המתחמס קים ממחשבה, מאחריו המליך הנקובה "הכדור הוא עור". מקור "המחיה את כלם" והמחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית באה הנגה הנפלאה המסדרת סדרי חיים ומות. המעשים והמורעות שתרחשים לאדם מסוובבים בחכמה עליונה של מסווב הסיבות להשלמת תפקידו בחיים.

נשמה נשלחת לעולם יש לה תפקיד בתוך כלל ישראל. וכל מה שתרחש עמה ככוון בהשגחה אלוקית נפלאה להשלים את התנאים הנדרשים לנשמה זו למלוי תפקידה בחיים. ואם זכה רפי למסור נפשו למען התחזקות תקומה ישראל ותחיותם, אין זאת כי אם עליינו להבין שלפנינו מתגללה נשמה עליונה אשר כל תוכנן חייה היה אהבת ישראל, נשמה כללית אשר כל תוכנן חייה היה קשור הפרט בישראל אל המקור הנשמתי שלו - כניסה ישראל (בנסת ישראל - מקום אליו מתכנסות כל נשמות ישראל). מי שזכה להכיר את רפי ראה בעיניו כי אכן תוכנן חייו העיקרי, גדולתו אישיותו, התבלטו בעיקר בנקודת זו של אהבת עם ישראל וא"י.

חייבתו לארץ ישראל אינה צריכה כלל פירוש. לא הייתה פינה בארץ אשר רפי לא רצה את אבניה וחונן את עפרה. אהבתו הגדולה היא זו שהניעה אותו ושוב יצא ולביל ולהשביע עיניו השוקחות, האוהבות, המלטפות כל אבן, כל צמח כל בע"ח כל מה שקשר לארץ חמדתנו. אהבתו של רפי את הכלל אף היא מאותו מקור פנימי באה, מכאן החיבתה העמוקה שרכש לכל אחד (וככל אחד רכש לו שכן כמים פנים אל פנים), מכאן המטי רות המוחלשת שלו לצרכי הכלל אם זה בשרט וכשל, או למען עם ישראל כלו בהתגייסותו לצבא. המאבק העקשני שלו להביע דוקא לאותה יחידה נבחרת גם הוא נושא מאותה שלhabת פנים מותת שופרת אשר לא יכולה להסתפק בנחחים קטנים. אהבה גדולה זקופה לבתוים גדולים.

מכאן שעליתו התעלמותו של רפי באותו יום שלישי, כ"ד שבת, לא הייתה אלא מסקנה של כל תוכנן חייו. היה זה סיום ותמצית חייה של נשמה גדולה שהשלימה תפקידה בפועל הנגבבה של עלייה לקרבן על מזבח גואלתן של ישראל. מותו לא היה מנתק מחייו, מותו גילה את התוכן הפנימי של כל חייו.

יתר על כן, לא היה זה רק סיום וסיום. היה במתומו התעלות של כל חכון החיים. בעליית נשמתו של אדם למקורה العليון, עולים ומתעלים עמה כל פעולותיה שפעלה בימי חלדה, וננסה קצת להבין דברים אלו: יודעים אנו כי מעשי האדם פועלים על החיים בנקודות הפנימיות. דהיינו, תוכן האמיתת הפנימית של המציאות - הקודש מתגבר או להיפך ח"ו ע"י מעשי בני האדם. "זמן ישראלי עושים רצונו של מקום מוסיפים כח בגבורה של מעלה כד"א" "אלוקים נעשה חיל", ובזמן שאין ישראל עושם רצונו של מקום כביבול כתישין בח של מעלה בדרכיו "צורILDך תס""". ואין הכוונה לעצמו של הקב"ה שכן "אם צדקה מה תפעל לו, הקב"ה עצמו - לית מחשבה תפיסת ניה כלל" אלא הכוונה להתגלות הקדושה האלוקית במציאות - היא תלויות במעשי האדם.

ע"י מצאות ומעשים טובים מבקרים את יסוד הקודש במציאות ורבים שפע של אורה אלוקית וברכה לחיים "כ" עמר מקור חיים וاورיך נראה אודר", ולהיפך ח"ו. יכולות זאת לפועל על מציאות הקודש בעולם ע"י מעשים שהם לאורה חמריים נובעת מהעובדה היסוי-דית שהנשמה האלוקית אשר באדם היא היסוד לכל המעשים. "המעשים מדברים הם בתוך הנשמה. כל פעולה שהיא משתלשת אחריו השתלשוות רבות מהטוב מהקדש, כמו שהיא נובעת ממוקור הקודש - שהמציאות של הקודש גרמה לה את הויתה את התגלות אל הפעל... - ככח בהיותה כבר יוצאה אל הפעל, היא משבה את האור לשראה, היא מכבה את הגלים לאחרור ומסחבת היא את פועלות הקודש ומגדלתה מלמטה למעלה, והוא הדין להיפך. כל פעולה שפוקורה משחת, כמו שהמקור הטע הוא מחוללה, כך היא מגלה את חלאתה בחשכיות הרוח העושה אותה כב" (אורות התשובה, י, ו) והדברים נכונים גם באופן פרטני על האדם הפועל פועלות אלו וגם על כל ישראל מצד הקשור הנשמי שביהם (כפי שהתבטא אחד הנדולים - נשמה אחת בגופים מחולקים) ובძדה ידועה על כל ההויה כליה.

אדם הפעול טוב וקודש בחיים, מוסף גלי לאוירה אלוקית למציאות. עם עליית הנשמה והתרוממותה אל מקורה العليון עולה ומתعلا ותרום כל תוכן החיים וכל הפעולות שעשתה ממוקור קשורה לנسمת כל, וממיila הקרן האורה אלינו מתגברת והולכת.

ומעתה יכולים אנו להבין את דברי מרן הרב זצ"ל: "עלים הם לפעלה בשורש החיים, ועצמות חייהם (כל תוכן חייהם, כל פעו-לוטה, בעולם העשה, שראו לתוכליתם עם הרגע הנשגב של חזרת הנשמה למקורה מתוך מסירות נפש לעם ישראל) מביא ערך כלל לטוב וברכה אל כלל בנין העולם ברוח חדש, ורגלי משיח מתגליים יותר".

לכל זה יש קצת תחילה פגישה עם הבנת המהדר האלוקי המתגלה לנו בפרש עקרה זו ודומים לה.

נשמה עליה, כלל יישראליות, מלאה אהבת ישראל ואהבת ה", יוקדת ובווערת כליה באש אהבתה זו, זוכה להשלים את תפקידה בחיים בפסירות נפש למשך ישראל כדי שכל עצמה חייה תוסיפה תוספת של אור, תוספת של גבורה, תוספת של עוז ואומץ לב להתחזק באמונה הוגאל הנגלה והנכסה, תוספת של בטחון ואמונה בצוות ישראל המיסטי עתה בחבלי משיח, תוספת של אהבת ישראל ואחדות בישראל אשר רק הם הכלים המחזקים את הברכה האלוקית עמנו.

מחזה גורא הוד, נשגב ונעה ברכומתו מתגלח לנגד עינינו, ואני נרתע לאחורי, וצעקה חרישית נשמעת בתוכה: והיכן אתה! בשעה זו שנעשים דברים כה גדולים ונשגבים. מה אתה עושה בינוינו. נכוון, המהילך האלוקי עושה פועלתו "בעל מלחמות זורע צדקות מצמיח ישועות!" אך עת אחרים מוסרים נפשם, חזרים ומגלים אורה של גואל אחרון, עת אנשי מקדשים שם שמיים בmouthם - אנחנו חייבים לקדש שם שמיים בחיינו.

נדע - אנחנו, החיים, מצווים לגלות את האור הגדול הבוקע מבעד לחשך וכаб הנפילה. כך הוא סדר גאותם של ישראל, מתוך החושן בוקע האור. ואם כי ברעינו האורה נזרעו כבר בנשומו ע"י הפעולות הקדושות של רפי וחבריו בכח קשור הנשומות של כלנו בשרשן, הרי שעליינו מוטל הזרוי האלוקי - לחסוך ולגלות אותן אורות, ולהאיר את כל המחשכים, להאיר את דרך הקדש, דרך ישראל לקראת הגואלה השלמה.

ואם נהייה אמיתיים ובנאים עם עצמנו נוכח כי כל הכספיות וכל המחשכים בסדרי חיינו נובעים מחסר הארה באור יקרות זה שמו "אהבת כל ישראל". כל הפרוד וחרחור הריב במדינה, "ביבול" בשם שמיים (בזמן שפרוד בישראל זה ההפר הגמור ממש שמיים, כי פרוד זה עז, ופרוד זהו ההפר הגמור מגאות ישראל - כי בוגל שנתן יצאו לגלות הריביעית העמוקה מתחום) נובעים מחסרו יסודי זה. כל המעילות והשחיתויות הכלכליות (הנובעות משימת הערך פרט של האדם מעל ערך כל ישראל, ערך המדינה), כל הנפילות המוסריות (שהיא בגידה בישראל לפי שמייה מעלהו הרוחנית היא הגדרתם כי "קדושים", וכדברי חז"ל: "כל מקום שאתה מזא גדר עיטה שם אתה מזא קדשה") הכל נובע מחסרו בוגלי הטבע האמתי של נשטנו, שהוא אהבת האומה וכל תוכן חייה.

כי צריך להבין המלים "אהבת כל ישראל" אינם רק מילים כלליות בעולם. מתוך אהבה פנימית זו כל פרדי חיינו מקבלים צורה אחרת.

אפשר כמובן להגיד את דברי הרמב"ן בספר המצוות (בשבותיו על הרמב"ן), מצוה י"א מצוות לא תעשה: ...וועניין מצוה זו שנמנעו ממחנה מן העבירות האלה הבודדות סלוק השכינה, וזהרנו יתעלח בלאו זהה שלא יגרום סלוק שכינה מעליינו במחנה, שייהיה העובר עליינו מפיל ישראל בחרב ומחלל את ה". והוא אמרו יתעלה "כי ה' אלוקיר מטהיל בקרב מחייב לחשילך ולחת אובייביך בידיך והיה מחייב קדוש ולא יראה

בְּעֲרוֹת דָּבָר. וምפרש כי ערות דבר הכוונה היא כפושתו: כל גדרי גלויה עריות "וסדרי צניעות וקדושה בישראל. ובם הכוונה לערות דבר, דהינו, ניבול פה, לשון הרע וכד". והדברים ברורים. כשהבינה בישראל מפילים את יריחו ללא נפגעים וכשמתALK אזי אי אפשר לכבותם בארץ את העי ונופלים חללים והשאר נסים והכל בכלל חטא שעל עכн אfillו את הארץ ישראל, שמאן לומדים כי כל ישראל בלב שעל זה אומר הכתוב: חטא ישראל, ערבים זה זה לזה.

ברור, א"כ, שאדם אשר אש אהבת ישראל יוקדת בלבו, וגאותה של ישראל היא תכלית חייו - יזהר וישמר במשנה זיהירות בכל גדרי צניעות וקדושה וכל סדרי שמירת הלשון. וכיitz נוכל להשלים עם מציאות של אנשים שרוקדים בתהלהות ובמרכז רב כshedover במסיבת יום העצמות, אך מעולם לא עלה בדעתם לשמור לשונם מרע או להתקדש בקדושתן של ישראל שדריכיהם דרכי צניעות וענווה.

ובעزم לא כדאי, אולי, במסגרת זו להורייד את הדברים העלייו-נים הללו לטපול בפרטיה החיצים. אנו צרכיכים קודם כל להתרומות ולמלוא את לבנו ומנוחנו בהרגשה ובמחשבה כי כל תוכן חיינו קשור ויונק מהשאיפה הכללית לנאותם של ישראל. ואם נעשה זאת באוצרה אמיתית בודאי שייהיה לדבר השלכות על פרטי חיינו המעשיים - בבחינת עולם יקבל אדם עליו על מלכות שמים תחילת ואח"כ עול מזונות.

כי בעזם זהה התהוו היותר טבעית של נשמננו שאינה אלא חלק מהנשמה העליונה היא כניסה לישראל. אנו פושים צרכיכים ללמידה כיצד לחסוך את הטבע האמתי של נשמננו. רפואי וחבריו רק מגלים לנו מה בעזם בנו צ'ב בכל אחד מאתנו, ואנו נדרשים להוציא זאת לפועל בחיקים!

מן הרבה צ"ל מתוך הקשר הנשמי הפנימי שלו לכל ישראל שהופיע באוצרה גלויה בכל דרך חייו כותב: (אורות הרואה):

"שמעו אליו עמי, מתוך נשמי אני מדבר עמכם, מתוך נשמי, מתוך קשר החיים שאני קשור בכלכם, ואתם קשורים بي, מתוך נשמי, מתוך ההרגשה שאני חש אותה עמוק יותר מכל הרגשות החיים שלי, אותן רקס אתם, רק כולכם, ככלכם, כל נשמותיכם, כל דורותיכם, רק יש לך איזה תhocן, שהוא קרווי חיים, מבולדכם אין לי כלום, כל התקומות, כל השביעות, כל העדרך של שיווי החיים, הכל אני מוצא בקרבי רק עמכם, ואני זוקק להתקשרות עם נשמותיכם כולכם, אני מוכחה לאחבה אתכם אהבה אין קץ, אי אפשר לי להרגיש שום הרגשה אחרת, כל אהבות הקטנות עם הגדלות שבכל תהליכי חייו, הכל אוצרות הן באחבותכם, באחבת כלותכם, הכל שבל הפרטים שלכם בו הוים וחיים. כל אחד מכם, כל נשמה בודדת. שכלל כולכם, הוא ניזוץ גדול וחשוב

מאבוקת אור עולמים, המaira לי את אור החיים. אתם נוותנים לי תוכן, לחיים, לעובדה, לתורה, לתפלה, לשירה, לתקוה. דרך הציגנו של הויתכם אני חש את הכל, אני אוהב את הכל, על כנפי הרוח של חבתכם אני מתנסא לאהבת האלקים, והיא מתחייבת לי, מתרבת אצלי, משתלהבת בלבבי, מתחזחת ברעינו. עמכם, עמי, אומתי, אמי, מקור חי, עמכם אני מעופף למרחבי עולם. עם נצחכם אני חי חי נצח, עם פאריכם אני מלא הוד ותפארת, עם ענותכם אני מלא מכאות, עם הצער שבנשפתכם אני מלא מרירות, עם הדעה והתבונה שבקרבתם הנני מלא דעה ותבונה. אוצר חיים הוא לי כל קצב כל חוק של מעמד רגיליםם. ארצם, ארץ תקוטכם, קודש היא לי, שמיה לי מקור החן, מקור פאר העולמים, קרמלה ושרוננה מקור התקווה, מקור הברכה, מקור שנון החיים, שיתה ושםירה עוטים לפני הוד ויפעת עד".

תחושת חיים כזו הייתה לרפי דותן ודומיו. אולי לא בכרור כל כך, אולי לא ידעו לבטא זאת בשפה ברורה כל כך; אבל חייהם ומורתם ומעידיהם על זאת. וזותי הבשורה שהם הביאו לנו, זהו התבן המקודש שבחייהם ובמותם זרענו בנשמותינו. מסירות נפשם הייתה כדי לאמץ בקרבונו, בתוך כל ישראל אמר קדושה ונצחית זו; ואנו חייבים להיות ראויים לפעולתם זו.

מכיר אני אב שכול אשר אמר על קברו של בנו: אנו נמצאים עתה בדור אשר האבות לומדים מבנייהם פרק בהלכות אמונה, כיצד צרי לחיות, וכשיש צורך, כיצד למות. ואכן לא פלא הדבר. אכן אנו נמצאים בתחילת התגלותו של אליו להשבת לב אבות על בניים. אלא שע"פ דברינו לעיל נוכל להושיב ולומר - אין פה רק למוד גרידא. מעשיהם של אותם בניים יקרים יצרו מציאות של קדש בנשותינו, זרענו גרעיני אור של אהבת ישראל - ואנו נחבעים לבנות אורות אלו בפועל. מיתה צדיקים מכפרת, עצמות חייהם מביאה ערך כלל ליטובה ולברכה אל כל בניין העולם ברוח חדש ורבלי משיח מתגליות ביותר.

נדע לקבל שפע ברכה זה כראוי, למלא את חיינו בתוכן של אהבת ישראל וצפיה לישועה שלמה, וזה נזכה לראיית עוד ועוד נפלאות ה", עליינו בכיאת גואל לציון. Amen.

כתב א' שבת תשל"ב

א' גרא 50 |

הוא ידע להיכן הוא הילך

הוא ידע להיכן הוא הולך — והלך.
אשר לבו נחש וחזה —
סביר הפה האלט.

בכוכב אלם נגה דרך בגבנה
שותק ועולה לאשר אל מחר עוד נחבא הוא,
ולא ידע כי קרין במעלה — ההעה,
לא ידע כי גבה
בכוכב חז־אור אחריהם נתבזק
עת במרום נתיבו
נפל וצנחה.

הוא ידע להיכן הוא יונא — וינא.

הה, מסע נורא־הוז
מסע צאת־ללא־שוב

אל אשר בה מבעית ונישא הוא!
הה, מעלה־תלה, בגיל־אוררים ועצוב,
מסע־תוגה־וכלוות
של בחירתי שכינה־הבאות
ונשoki אהבתה עד כלות! — — —

הוא הילך והפליג לקצווי הנעלם
אר ציוני־הensus

הגה לעיניינו כולם —

כל מדרון־חתחותם, מעלה מסלע,
מעקשי־הריהם, מישורי החולות,

عروצי ביא,

משתח עמק,

ערית ערבה —

בל נתיב מעפל זה, שהוזהב וכוסה
בשלכת־הלבבות הגדולה
אשר זה דורות ויובלות

הוא ידע להיכן הוא הולך — והלך.
מאחוריו — הכל, הנעלם, מלפנים.

אשר נחש וידע לבבו —

נען חיוכו והאלים

כוכב אלם אוד דרך בגבנה

שותק ועולה — —

הה, לו כמצפן — תמיד לא יועם
ויאיר לעידן ועידנים

זה שבית־הנגה הפלאי

שבט שמייני עת ממרום מסעו

נפל וצנחה

לחיק האל — שוב הלילי!

לא ראיינו זהב כזהבה

ל ר פ י

ישבנו ערבות אחד כמה חברה והעלינו זכרונות מהתקופה בה חיינו עם רפי. ונספר מעת מהחוויות הקטנות המשותפות עמו רפי.

הຮושם הראשון שהיה לנו מרפי, היה שכאילו לקחו משחו פן השבע הפראי ושתלו בתוך החיים התרבותיים.

הופעתו החיאונית הייתה גם מעין זו. כשדיברו עליו דיברו תמיד על רפי עם הסנדלים והמכנסים הקצרים בקייז ובחרורף. פעם אחת שאלנו אותו: מדווק אתה הולך עם סנדלים גם בגשם?! ענה: גם הנעלים וגם הסנדלים נרטבים אבל בנעלים המים נכנסים ונשארים בפנים ואילו בסנדלים המים נכנסים אבל יוצאים.

בדרכו כלל רפי היה דיקון. כל בוקר - כמה דקות לפני שביע כשמענו קול תיפוף סנדלים במסדרון ידענו שרפי הביע.

רפוי לא רק היה שיר לטבע, אלא גם רצה להכיר ולדעת יותר וייתר על הטבע, ואכן ידע...

המילה האחורה בנושא הצפרים הייתה של רפי. מגדיר הצפרים היחיד שקיים ה"פטרסון" כתוב רק באנגלית. רפי תרגם את שמות הצפרים לעברית, והרבה מחובבי הטבע שביננו העתיקו את תרגומיו של רפי והשתמשו בהם כיסוד להתunningותם בצפרים.

רפוי לא הסתפק במרה עינייו כדי להביט בצפרים וכמו שהפטרסון - מגדיר הצפרים היה צמוד אליו כך גם המשקפת.

רפוי רצה להנות מהטבע בתוך הטבע והשתדל תמיד לשפוך עליו.

מעשה באחד מטיולי רפי בכרמל. כשהגענו אותו, סוחב על גבו שק מלא קופסאות שימורים ריקות שאסף לאורך הנחל. רפי סייר לנו אז שבדרך מצא פרח נדיר ושמו שושן צהוב, והוא ושני חברי שהיו אותו החליטו לשמור בסוד על מקום הצמח כדי שהשושן לא יאונה לו רע.

רפוי למד את הלימודים כמו כל נושא בחיים ברצינות ובדיינות. אמנים לא השקיע את מרזו בכלל, אך במה שהשקייע בלט בחרייפות ובסקרנותו. אמנים באחד המקרים שכח רפי לחזור משדה אליו ל מבחן מתכונת אנגלית, אבל זה לא אפיין את יחסיו למסודים, פשוט שכח, זה היה רפי.

לרפִי היתה דרך מחשבה בהירה וישראל. הוא ידע להוציא את עצמו מהכלול ולראות ולהשקייף על הדברים מלמעלה: בשעוריו גמרא במינוח בשבוע שלמדנו בישיבת מרכז הרב, לקרהת הבוגרות, לא היה נתן לשוער להמשר עד שלא הבין כל דבר עד הסוף.

ספרנו משהו, מעת מצער, על תקופת שחינו עם סיגנון, עם מישחו שקשה להגדיר - בקוצר עם רפואי.

א ח י

זה אחי המטל לרבליך;
ופנינו ברגבוי עפרר,
כל הלילה הגיע אלין,
עד בשר לך יומך הקרב.

מול ראש בגבוחות מגדליך
הוא רובץ על סרתת יצועינו.
נא קרעוי מרומם של דגליך
וכסי בדממה את פצעינו

בר הביביטה עיננו הבזאתה,
עת אמר לך אני בלי אבל
עם צלקת לרחב המצח
ושרטת אחות בלבב

חיהם גורי

